

Людяність як цінність в пріоритетах сучасного світу

Марина ГАНЗЕРА, здобувач освіти

*Науковий керівник – Наталя БІЛЬЧУК, канд. філос. наук, доц.
Національний аерокосмічний університет ім. М. Є. Жуковського
«Харківський авіаційний інститут»*

Зараз світ стрімко розвивається і не без досягнень у науці, що значно спрощують наше життя; дають розширену свободу дій та незалежність у виборі. За декілька років ми стали активними учасниками інтернету та соціальних мереж, які водночас зближують (як зараз, під час повномасштабної війни), але в той ж час віддаляють людей один від одного. Ми все більш рідко навіть просто дзвонимо телефоном. Все більша зануреність у телефони та мережу відокремлює нас один від одного.

Все більше у робочих моментах перевага надається *hard-skills* та досвіду роботи, ніж *soft-skills*. Конкуrentність відбиває такі важливі людські якості як емпатійність, бажання допомагати, аби тебе не випередили і не забрали бажане місце. Найгірше, що це активно заохочується більшістю компаній та роботодавцями. Таким чином більшість вже вважають, що людяність – є пороком, від якого належно позбутися якомога швидше. Що це щось зайве та якір, який тягне тебе за собою на дно. І наша буденність наразі є така, що люди розглядаються здебільше як матеріал для досягнення мети та товар (як кандидати, серед яких обирають більш кращий та якісний). Нажаль, все більше яскравіше таким чином втілюється та проглядається теорія відчуження Карла Маркса. Людина стає такою собі сировиною. Її бажання, пориви, ентузіазм не враховується та навіть може бути присічено. Аби людина робила усе за планом, за дедлайнами, як «гарний працівник». Саме таке ставлення робить людей все більше і більше відчуженими, віддаленими. Губиться самоідентичність та реальні бажання, які збиваються нав'язливим маркетингом, який став основою функціонування будь-чого у сучасному світі. Усе, що на даний момент є у продажу – пастка. Світ міг побачити дуже багато продукції, винаходів та іншого, але до людей дійшло тільки те, що є вигідним для продажу компанією. Про це роздумував і Е. Фромм у книзі «Людина самотня».

Особисто для мене така думка є дикою та чужою. Я вважаю, що людяність та емпатійність потрібно зберігати у собі у будь-який момент життя. Це завжди було і буде мірою людини у суспільстві та одним із головних показників, що робить людей людьми. Хоча, ще варто пригадати міру. В даному питанні це не менш важливо, бо в деяких ситуаціях немає ніякого

вагомого сенсу «віддавати останнє» заради блага іншої особи. Навіть добра буває забагато та в цьому теж повинна бути грань. Це також ви могли ще із самого дитинства чути у народних висловах та приказках: «Від добра добра не шукають», «Доброта без розуму пуста». Але ми все одно не маємо права втрачати людські якості, які були ще у давніх людей. На мою думку, саме емпатійність робить людей людьми (якщо не брату у розрахунок мозок та розум).

Отже, як невеликий підсумок та висновки, які ми можемо зробити. По-перше, що ми маємо ставити на рівні професійні здібності, досвід та емоційні навички (здатність співпереживати, допомагати, заохочувати та комунікувати). По-друге, із розвитком науки та гаджетів паралельно та на тому ж рівні мають підтримуватись людні якості. Щоб тримався баланс, без якого людство дуже швидко та стрімко почне міжособну боротьбу. Людські відносини та здоров'я (як моральне, так і фізичне) має стати головною цінністю для людини сучасності. Технологічний прогрес, розвиток науки та досягнення не повинні задурманювати та сп'яняти нас до такої міри, що ми забудемо що робить нас людьми.